225

MINISTERUL DE INTERNE

Casa din strada GARIBALDI

66949

D 001456

1978

MINISTERUL DE INTERNE
SERVICIUL EDITORIAL

Pentru uzul cadrelor
Ministerului de Interne

CASA DIN STRADA GARIBALDI

Nr. 356

— 1978 —

Traducere de col. CONSTANTIN ARONESCU
și col. IULIU MAKLARI
Coperta de serg. maj. COSTEL CRIȘAN

Știrea cu privire la judecarea în Ierusalim a lui Adolf Eichmann a fost de-a dreptul senzațională pentru opinia publică internațională. Sute de ziariști și reporteri au sosit la fața locului să asiste la procesul intentat călăului nazist.

În febra evenimentului, puțini s-au gîndit atunci la Isser Harel, omul care l-a adus pe Eichmann în Israel să răspundă pentru crimele comise în timpul celui de-al doilea război mondial.

Deși pare nefirească această reacție, ea este pe deplin logică, avînd în vedere regulile luptei duse pe frontul nevăzut al spionajului sau contraspionajului. Se știe că nici o țară de pe Mapamond nu are interes să publice date despre serviciile sale secrete, dar cînd e vorba de Israel, tăcerea devine de mormînt, numele, biografiile și fotografiile șefilor Mossadului, Shabakului, Amanului *etc. constituind secrete de stat de importanță deosebită. Semnificativ în acest sens este faptul că numele celui ce a conceput și condus „Acțiunea Eichmann", șeful* Mossadului *din perioada 1953—1963, Isser Harel, a fost făcut cunoscut abia după doi ani de la demisia sa, iar pentru a obține aprobarea să-și publice lucrarea* Casa din strada Garibaldi, *aceasta a trebuit să se lupte cu guvernul israelian mai bine de șase ani.*

Cartea pe care o prezentăm reprezintă traducerea selectivă și prelucrată a lucrării menționate mai sus și este consacrată dificilei munci desfășurate de Isser Harel și oamenii săi pentru identificarea, răpirea și transportarea din Argentina în Israel a lui Adolf Eichmann.

Din motive de conspirativitate, autorul nu folosește numele reale ale colaboratorilor săi și exclude din lucrare datele ce ar putea afecta interesele serviciilor secrete israeliene. Și totuși, Casa din strada Garibaldi *oferă informații valoroase despre pregătirea și desfășurarea acțiunii.*

Traducere de col. CONSTANTIN ARONESCU şi
lt. col. IULIU MAKLARI
Coperta de serg. maj. COSTEL CRIŞAN

Ştirea cu privire la judecarea în Ierusalim a lui Adolf Eichmann a fost de-a dreptul senzaţională pentru opinia publică internaţională. Sute de ziarişti şi reporteri au sosit la faţa locului să asiste la procesul intentat călăului nazist.

În febra evenimentului, puţini s-au gîndit atunci la Isser Harel, omul care l-a adus pe Eichmann în Israel să răspundă pentru crimele comise în timpul celui de-al doilea război mondial.

Deşi pare nefirească această reacţie, ea este pe deplin logică, avînd în vedere regulile luptei duse pe frontul nevăzut al spionajului sau contraspionajului. Se ştie că nici o ţară de pe Mapamond nu are interes să publice date despre serviciile sale secrete, dar cînd e vorba de Israel, tăcerea devine de mormînt, numele, biografiile şi fotografiile şefilor Mossadului, Shabakului, Amanului etc. *constituind secrete de stat de importanţă deosebită. Semnificativ în acest sens este faptul că numele celui ce a conceput şi condus „Acţiunea Eichmann", şeful Mossadului din perioada 1953—1963, Isser Harel, a fost făcut cunoscut abia după doi ani de la demisia sa, iar pentru a obţine aprobarea să-şi publice lucrarea* Casa din strada Garibaldi, *acesta a trebuit să se lupte cu guvernul israelian mai bine de şase ani.*

Cartea pe care o prezentăm reprezintă traducerea selectivă şi prelucrată a lucrării menţionate mai sus şi este consacrată dificilei munci desfăşurate de Isser Harel şi oamenii săi pentru identificarea, răpirea şi transportarea din Argentina în Israel a lui Adolf Eichmann.

Din motive de conspirativitate, autorul nu foloseşte numele reale ale colaboratorilor săi şi exclude din lucrare datele ce ar putea afecta interesele serviciilor secrete israeliene. Şi totuşi, Casa din strada Garibaldi *oferă informaţii valoroase despre pregătirea şi desfăşurarea acţiunii.*

Parcurgînd paginile cărții, cititorul va reuși să cunoască angrenajul pus în mișcare de Isser Harel în vederea răpirii criminalului, scopul suprem urmărit, pentru îndeplinirea căruia se țese — folosindu-se metode și mijloace specifice muncii secrete — un adevărat păienjeniș de acțiuni spectaculoase.

Una din explicațiile succesului obținut în „Acțiunea Eichmann" a constat în aceea că Harel și oamenii săi au știut să identifice, să selecteze și să folosească cifrea conaționali din străinătate pentru culegerea și furnizarea de informații. Hotărîtoare pentru atingerea scopului stabilit au fost și : efectuarea de investigații directe, soldate cu rezultate bune ; modalitățile de realizare conspirată a legăturilor ; utilizarea celor mai sigure căi de a „aranja" întîlniri secrete etc. Interesante sînt și datele oferite de lucrare cu privire la pătrunderea secretă și desfășurarea muncii pe teritoriul Argentinei. Din propria-i experiență și din cea a colaboratorilor săi, autorul trage concluzia că reușita lor a depins mult de legendarea cît mai veridică a acțiunilor, apelarea la dezinformări bine concepute, dar mai ales de cunoașterea aprofundată a realităților etnice și etnografice locale.

Cu siguranță, cei ce vor lectura Casa din strada Garibaldi *nu vor fi impresionați de minuțiozitatea cu care a fost pregătită „Acțiunea Eichmann", pentru etapele ei cheie (răpirea și transportarea criminalului) fiind concepute ingenios mai multe variante, putîndu-se trece de la una la alta — dacă situația ar fi reclamat-o — firesc, fără riscuri prea mari.*

O atenție aparte acordă autorul trăsăturilor morale și de voință pe care trebuie să le posede luptătorii războiului din umbră, apreciindu-i pe aceștia după abnegație și puterea de sacrificiu, răbdarea, inițiativa și inteligența manifestate în momentele critice.

Simpla inventariere a datelor oferite de Casa din strada Garibaldi *și altele asupra cărora nu ne-am oprit o recomandă a fi o carte utilă pentru îmbogățirea cunoștințelor profesionale ale lucrătorilor Ministerului de Interne. Nu trebuie să ne scape din vedere însă că aceasta, fiind scrisă de cel mai activ participant al „Acțiunii Eichmann" — de fapt conducătorul detașamentului special constituit pentru îndeplinirea misiunii —, conține multe aprecieri subiective și că nu este exclus ca autorul ei să fi strecurat și aspecte menite să escamoteze realitatea.*

Căpitan GHEORGHE VARGA

Într-o zi din 1957, unul din secretarii Ministerului de Externe m-a sunat la birou și am avut cu el o convorbire scurtă, cu care ocazie am stabilit să ne întîlnim. Omul îmi era cunoscut ca fiind hotărît în acțiuni, cult, avînd o voce caldă, moale și plăcută. Acum, însă, vorbea foarte agitat și oarecum ciudat. Din comportarea lui, am înțeles că la întîlnirea noastră mi se va comunica o problemă care prin importanța ei diferă de cele obișnuite. Ne-am văzut la o cofetărie din Tel Aviv. Cu acest prilej, secretarul mi-a redat, în fel de șagă, conținutul unei informații primite de la reprezentantul Israelului în R.F.G. care se ocupa pe atunci de stabilirea și recuperarea daunelor de război. Potrivit informației, foarte scurte deșitfel, Adolf Eichmann se afla în Argentina, la o adresă cunoscută. I-am mulțumit pentru știre, promițîndu-i că voi lua măsuri de verificare, iar apoi ne-am despărțit.

Cei ce lucrează azi în domeniul muncii de spionaj și contraspionaj știu din experiență că șansele de verificare a unei asemenea informații senzaționale sînt, de regulă, minime și că nu se poate pune bază, de la început, pe conținutul ei. La aceasta trebuie adăugat că de la dispariția lui Eichmann trecuseră mulți ani, iar informațiile primite de la locul unde se presupunea că se ascundea, deși senzaționale, nu elucidau nici măcar problema dacă criminalul mai era sau nu în viață. Se știa că Adolf Eichmann a dispărut în martie 1945, dar nu s-a putut stabili, prin verificările făcute, dacă cineva l-a mai văzut după această dată. Este deci lesne de înțeles că, anterior informației furnizate de secretarul Ministerului de Externe,

eram pesimiști în privința șanselor de a-l prinde pe criminal. Primind informația respectivă, am dat mai puțină atenție caracterului său senzațional și am luat măsuri urgente pentru verificarea ei, avînd în vedere seriozitatea persoanei care mi-a transmis-o. Ajuns la birou, am cerut toate documentele ce priveau cazul Eichmann, fostă căpetenie nazistă, ce s-a ocupat de exterminarea evreilor. Studiind dosarul pînă noaptea tîrziu, am reușit să reconstitui înfățișarea și profilul moral ale acestui criminal fără asemănare în istoria omenirii, care ucisese șase milioane de oameni. Din acest motiv, martorii și acuzatorii din procesul de la Nürenberg l-au denumit șef al tuturor criminalilor.

Din discuțiile purtate cu doctorul Sinar, reprezentantul nostru din R. F. Germania pentru stabilirea și recuperarea daunelor, am aflat că acesta primise informația de la un procuror german, evreu de origine, Fritz Bauer. Acesta provenea dintr-o tradițională familie de juriști. Avea funcția de procuror general al R. F. Germania și era vechi membru în conducerea Partidului Social Democrat.

După 1936, a cunoscut prigoana nazistă, astfel că acum devenise un pasionat luptător pentru descoperirea criminalilor de război. Sinar s-a întîlnit cu el, prin intermediul rabinului Lichtikfeld, la hotelul Metropol, iar discuția au purtat-o într-un restaurant din Köln. Cu acest prilej, Bauer i-a spus lui Sinar că știe de existența lui Adolf Eichmann, dar că, neavînd încredere în procurorii și judecătorii germani și în autoritățile argentiniene, dorește să colaboreze cu organele israeliene de informații, care sînt cele mai interesate în prinderea criminalului.

Sub influența discuțiilor purtate cu Sinar, am hotărît să intru în legătură cu procurorul Bauer, folosindu-mă de omul meu, Saul Darom. Și acesta fusese prigonit de fasciști, din care cauză se stabilise în Israel. În 1947, plecase la Paris cu scopul de a studia pictura, dar, din întîmplare, ajunsese să lucreze pentru *Mossad* în perioada cînd Israelul mai era guvernat pe bază de mandat de către englezi. După proclamarea Israelului ca stat independent, Saul Darom a continuat să picteze și să lucreze ca agent într-o țară care se afla în atenția noastră. A făcut carieră ca pictor, dar și ca agent de talent. Cunoștințele sale lingvistice solide, precum și cele cu privire la particularitățile vieții economice, sociale și politice ale unor state l-au impus ca specialistul numărul unu din cadrul serviciului nostru secret.

Chemîndu-l de urgență în țară, i-am vorbit de cazul Eichmann, manifestîndu-mi dorința de a se ocupa de el. După ce a acceptat, i-am relatat ultima informație și i-am dat sarcina s-o verifice, în primul rînd prin Bauer, pentru a stabili adevărul.

În noiembrie 1957, Sinar l-a prezentat pe procuror, în Köln, lui Saul Darom. Bauer i-a spus lui Saul că informația cu privire la existența lui Eichmann o are de la un german, emigrat în Argentina, ce pretinde că este semievreu. S-a hotărît să transmită informația deoarece a citit în presă un articol în care se scria că nu se cunoaște de existența lui Eichmann. Omul din Argentina preciza că acesta locuiește în Buenos Aires, în cartierul Olivos, pe strada Chacobuco, la numărul 4261. Procurorul nu cunoștea numele sub care trăia Adolf Eichmann și nici alte date privind familia criminalului. Am ajuns la concluzia că Bauer era puțin informat și că aștepta să stabilim noi noua identitate a criminalului. Urma, deci, să se trimită în Argentina un reprezentant al R. F. Germania, care să-l recunoască pe Eichmann și să ceară extrădarea sa. Problema era complicată, deoarece se manifesta neîncredere față de reușita acțiunii dacă ne rezumam numai la căile legale, oficiale. Bauer a avertizat că autoritățile argentiniene nu-l vor extrăda pe criminal și a apreciat că nici arestarea și ducerea lui Eichmann de către serviciul secret în Israel nu aveau sorți de izbîndă.

Analizînd situația nou creată, am stabilit să trecem la identificarea lui Eichmann în Argentina. Această sarcină i-a revenit lui Saul Darom, care a procurat de la Bauer documente referitoare la activitatea în S.S. a lui Eichmann, adică: biografia și niște fotografii ale criminalului, precum și unele date despre familie și profilul său moral, din care rezulta că „devora" femeile și îi plăcea să bea.

Întrucît procurorul Fritz Bauer nu și-a deconspirat sursa, era absolut necesar să stabilim, prin oamenii noștri, persoana care locuia la adresa indicată în Buenos Aires.

Cu elucidarea acestei probleme a fost însărcinat Ioel Goren, ofițer în cadrul serviciului secret, component al statului-major, bun cunoscător al spaniolei, care lucrase în America Latină ca reprezentant al unei firme particulare. Întrucît Ioel Goren nu era capabil să facă față singur misiunii, deoarece orice acțiune desfășurată în apropierea locuinței lui

Eichmann era de natură să trezească suspiciuni şi aceasta putea dispărea, i s-a ordonat să intre în legătură cu cetăţeanul israelian Menase Talmi, născut într-o localitate de lîngă Buenos Aires. Acesta cunoştea unsprezece limbi, printre care şi spaniola, şi era la curent cu obiceiurile şi particularităţile spirituale ale poporului argentinian. Menase Talmi studia istoria evreilor colonizaţi şi, fiind o persoană sociabilă, cu mult umor, avea multe relaţii în prestigioasa Buenos Airesului.

La scurt timp după ce s-au cunoscut, Ioel Goren şi Menase Talmi au stabilit că majoritatea germanilor locuiesc în cartierul Olivos, ce avea în zona centrală vile luxoase şi mulţi vilegiaturişti, dar la periferie casele sale erau rare şi sărăcăcioase, iar circulaţia redusă. Locuitorii săi se cunoşteau între ei şi trăiau în bună înţelegere.

Înarmaţi cu aceste date, cei doi au reuşit, în plimbările lor pe străzile neasfaltate ale cartierului, să facă observări directe, să stabilească poziţia casei cu pricina şi apoi s-o fotografieze. Ei au constatat că înfăţişarea sărăcăcioasă a imobilului presupus a fi al lui Adolf Eichmann era în totală contradicţie cu modul în care se ştia că trăiesc conducătorii nazişti, folosind averile confiscate de la evrei sau jefuite în timpul războiului. Din aceste motive, s-a tras concluzia că informaţia era eronată şi s-a hotărît lucrarea germanilor din cartier. Chiar dacă datele obţinute nu-l priveau pe Eichmann, ele erau considerate preţioase.

Pentru a-l determina pe Fritz Bauer să dezvăluie identitatea omului său din Buenos Aires, i s-a comunicat că verificările făcute nu confirmă informaţia pe care ne-a dat-o şi i s-au descris atît casa, cît şi sărăcia ce domnea în ea. I s-a făcut cunoscut, de asemenea, că în locuinţă exista o singură femeie de origine europeană, care era exclus să aibă vreo legătură cu Eichmann, date fiind înfăţişarea şi ţinuta ei neglijente.

Procurorul a prieeput intenţia şi dorinţa noastră, astfel că, în ianuarie 1958, s-a decis să ne spună cine este informatorul său şi să ne pună în legătură cu el. În acest scop, Bauer a redactat o scrisoare de recomandare către omul lui şi ne-a indicat adresa acestuia. Temîndu-ne să intrăm direct în contact cu informatorul procurorului, semievreul Lothar Hermann, l-am verificat din toate punctele de vedere şi numai apoi ne-am dus la el în numele lui Bauer.

Am hotărît să ia legătura cu el ofiţerul de poliţie Höpstotter Efrojim care se afla, în acea perioadă, în misiune în

America Latină. L-am atras la colaborare pe Höpstotter, întrucît provenea din Galiţia şi avusese aceeaşi soartă, în timpul războiului, cu şi restul evreilor din zona respectivă.

După ce s-a declarat de acord să colaboreze cu noi, l-am informat cu datele ce le deţineam despre misiunea ce urma să o îndeplinească şi apoi am început instruirea lui concretă şi completă. I-am ordonat lui Höpstotter să nu vorbească familiei despre misiunea încredinţată, iar scrisorile să le expedieze nu din Argentina, ci din alt stat. I-am fabricat o naţionalitate germană şi l-am sfătuit să-şi motiveze eventualele greşeli de vorbire prin faptul că, trăind de mulţi ani în străinătate, şi-a pierdut obişnuinţa. I-am mai indicat să-l cîştige pe Lothar Hermann prin seriozitate. Pentru a obţine cît mai multe date reale despre Eichmann, i-am ordonat să-l mobilizeze prin acordarea unei încrederi depline.

Höpstotter trebuia să obţină informaţii precise despre persoana lui Eichmann şi familia sa şi să procure fotografia şi amprentele criminalului.

Totodată, i-am ordonat cu severitate să aibă mare grijă să nu întreprindă vreo măsură care să-l facă pe Eichmann să se dea la fund, argumentîndu-i că nu dorim să-l deranjăm tocmai noi prin nişte acţiuni neinspirate.

Cînd se face instruirea agenţilor, inevitabil, se omit anumite amănunte. Nu este permis însă ca agentul să vină la o întîlnire secretă, în plină vară, îmbrăcat în haine de lînă, transpirat, imediat după ce a coborît din avion. Din raportul lui Menase Talmi a rezultat că Höpstotter a făcut o asemenea greşeală, dar ea a fost corectată urgent. O altă greutate cu care ne-am confruntat a fost aceea că Lothar Hermann locuia la sute de kilometri de Buenos Aires şi, de aceea, orice vizită ce i-am fi făcut-o putea provoca suspiciuni. Aşa stînd lucrurile, l-am chemat, printr-o scrisoare redactată în limba germană, semnată *Bauer*, la Buenos Aires, dar Hermann a refuzat să se prezinte, mulţumindu-se să ne trimită o telegramă în care preciza că, deşi nu-l cunoaşte pe Bauer, acceptă să se întîlnească cu acesta la locuinţa sa.

Avîndu-se în vedere că Hopstotter nu cunoştea limba spaniolă şi ţinînd seama de pericolul misiunii, Menase Talmi s-a hotărît să-l însoţească pe poliţist în „Vestul sălbatic".

Întîlnirea a avut loc, aşa cum s-a stabilit, la domiciliul lui Hermann. Acesta era un om de aproximativ cincizeci de ani, slab, scund, cu mişcări lente şi avea o casă modestă şi sărăcăcios mobilată.

Studiindu-l atent, ca buni profesionişti, vizitatorii şi-au dat seama că ceva nu este în regulă cu el, motiv pentru care au hotărît să ia unele măsuri de siguranţă. După un timp, au constatat, cu surprindere, că Lothar Hermann era orb. Şi-au dat seama despre acest lucru, întrucît la discuţii participa şi soţia lui, care a cercetat scrisoarea de recomandare. Au aflat că Hermann, fost avocat şi un fel de detectiv particular, se ocupase în tinereţe şi cu probleme de investigaţii şi urmărire. Întreprinzînd astfel de acţiuni, spunea el, a dat, din întîmplare, de urmele lui Eichmann. Hermann avea o fiică de douăzeci de ani, încîntătoare, ce era curtată de un tînăr, care se numea Nicolas Eichmann. Acesta afirma pe faţă că toţi evreii trebuie nimiciţi fără milă. Vorbea spaniola cu accent străin şi îi spunea lui Hermann că aceasta se datoreşte faptului că a trăit, din copilărie, în diverse ţări, deoarece tatăl său a fost ofiţer şi de aceea familia a trebuit să-l urmeze peste tot.

Hermann fiind orb, soţia sa îi ţinea la curent cu procesele intentate la Nürenberg împotriva criminalilor de război nazişti. Ştirile aflate i-au deschis ochii conştiinţei, cu toate că nu mai vedea cu cei cu care fusese înzestrat de natură. A înţeles bine rolul ce l-a avut Eichmann la exterminarea în masă a evreilor. Întrucît numele de familie al tînărului ce o curta pe fiica sa era identic cu al criminalului nazist şi avînd în vedere concepţiile antisemite ale acestuia, la care se adăuga faptul că tatăl său a fost ofiţer, Hermann l-a informat în scris pe procurorul Fritz Bauer despre constatarea sa, iar Bauer i-a cerut să continue verificările.

Oamenii noştri se îndoiau de veridicitatea relatării lui Hermann, socotind că el, fiind orb, nu putea să execute urmărirea. De aceea, l-au rugat să le dea amănunte în legătură cu sarcinile trasate de Bauer şi cu modul cum le-a îndeplinit.

Hermann le-a spus că procurorul i-a cerut să se deplaseze la Buenos Aires şi să-l cunoască pe tatăl tînărului Nicky. A întîmpinat greutăţi, întrucît fiica lui nu ştia adresa de acasă a prietenului său, deoarece coresponda cu el printr-un intermediar. Pentru a-i găsi adresa, au apelat la intermediar, spunîndu-i că fata urma să plece la facultate şi dorea să-l vadă pe Nicky. Sub acest pretext, au mers la locuinţa prietenului fetei, dar n-au găsit iniţial acasă decît pe o femeie cu înfăţişarea şi ţinuta neglijente, ce n-a putut să le dea nici un răspuns. Între timp, în cameră a intrat un bărbat de vîrstă mijlocie, care purta ochelari. El le-a comunicat că fiul său a rămas la serviciu să facă ore suplimentare, dar a contestat că

l-ar chema Eichmann. Hermann era aproape convins că avea în faţă pe criminalul căutat, deoarece semnalmentele pe care i le dăduse procurorul Bauer erau foarte asemănătoare cu cele ale tatălui tînărului ce-i curta fata.

Menase şi Höpstotter se îndoiau de exactitatea celor relatate de Hermann, dar îşi dădeau seama că acesta se folosea de fiica sa pentru a-l descoperi pe Eichmann. Printre altele, ea stabilise că presupusul Eichmann are un Jepp. Oamenii noştri i-au cerut lui Lothar Hermann să culeagă informaţii cu privire la numele actual al lui Adolf Eichmann, locul de muncă, să identifice numărul de circulaţie al autoturismului şi să facă fotocopii după actele de identitate şi impresiunile digitale ale acestuia.

Hermann l-a asigurat că le va îndeplini dorinţa, întrucît are foarte multe relaţii în cartierul Olivos din Buenos Aires, unde a locuit pînă în urmă cu un an şi jumătate. Le-a spus că cunoştea pe majoritatea funcţionarilor organelor locale, ceea ce îi uşura îndeplinirea misiunilor primite, şi le-a cerut bani cu care să plătească serviciile ce le va solicita, precum şi cazarea şi masa lui şi ale fiicei sale în capitală.

I s-a promis că va avea tot ce a cerut, asigurîndu-l că va primi şi o recompensă substanţială dacă va procura datele ce ne interesau. Totodată, i s-a ordonat să întrerupă corespondenţa cu procurorul Fritz Bauer. Apoi s-au stabilit modul conspirat de a ţine legătura prin poştă, precum şi felul în care trebuia să-l recunoască pe un alt agent al nostru, în cazul că Menase şi Höpstotter nu-l vor putea contacta. I-au dat pentru recunoaştere jumătatea unei bancnote argentiniene, cealaltă parte oprind-o.

Oamenii noştri s-au despărţit de Lothar Hermann mulţumiţi de angajamentul său, precum şi de sinceritatea soţiei şi fiicei acestuia.

I-am expediat urgent 15.000 de pesos, adică echivalentul a 130 de dolari.

Pentru primirea informaţiilor, am aranjat o căsuţă poştală în afara graniţelor Argentinei.

Era necesar să efectuăm cît mai operativ verificări, deoarece fiica lui Hermann urma să reînceapă cursurile peste două luni, iar el nu putea să acţioneze singur.

Prima măsură întreprinsă de Höpstotter şi Menase a constat în aceea că au efectuat verificări asupra locuinţei pe care

și ocupa cel pe care îl chema Adolf Eichmann. Oamenii noștri au stabilit că informațiile anterioare despre situația acesteia se confirmau.

*

Analizînd rapoartele lui Höpstotter și Menase, am împărțit informațiile în două grupe. În prima le-am inclus pe cele furnizate de Lothar Hermann, iar în a doua, pe cele obținute de la fiica și soția lui. N-am pus la îndoială sinceritatea familiei Hermann, considerînd că era normal ca o mamă să știe cine îi curtează fiica. De asemenea, mi s-a părut firesc ca un tînăr, fie el și fiul lui Eichmann, să discute sincer cu prietena lui despre lucruri auzite în casă, deși ele sînt secrete de familie. În plus, mi-am dat seama că Nicolas a apelat la un intermediar pentru a primi corespondența de dragoste deoarece dorea să-și ascundă relațiile sentimentale de privirile curioase ale părinților.

Bazat pe aceste considerente, am dat dispoziții să i se expedieze lui Hermann o scrisoare și banii de care avea nevoie pentru îndeplinirea sarcinilor primite, aprobînd, totodată, și propunerile făcute de oamenii mei ce se ocupau de cazul Eichmann.

În luna mai a anului 1958, mi s-a confirmat că atît scrisoarea, cît și banii au ajuns la destinație. Tot atunci, am primit o informație detaliată din care rezulta că terenul de la numărul 4261 de pe strada Chacobuco din Buenos Aires a fost cumpărat, în 1947, de cetățeanul austriac Francisco Schmidt, care construise pe el două case. În aceste imobile se montaseră două contoare, unul pe numele de Dagoto și altul pe numele de Klement. Făcîndu-se verificări, s-a stabilit că Schmidt fusese numai proprietarul terenului, pe care l-a vîndut în 1955, și că locuia la o altă adresă. Schmidt venise în Argentina în 1945, fiind transportat cu un submarin. Din partea a doua a informației rezulta că Eichmann se stabilise în Argentina în 1954. Lothar Hermann propunea să se determine cu precizie unde locuia în prezent Eichmann și solicita să i se încredințeze, în acest scop, toate sursele și să fie lăsat să acționeze cum apreciază el. Cerea, din nou, bani și o altă adresă la care să expedieze informațiile.

El susținea că Schmidt și Eichmann erau una și aceeași persoană.

Întrucît Menase Talmi nu era de acord cu afirmația lui Hermann, am ordonat să se întrerupă orice legătură cu el.

Cu toate acestea, Lothar Hermann nu s-a dat bătut. El și-a dat seama, probabil, de greșeala făcută în legătură cu asemănarea Schmidt-Eichmann și, printr-un agent financiar, a obținut noi informații cu privire la locatarii casei cu nr. 4261 din strada Chacobuco. În 1959, am reluat legătura cu Lothar Hermann și i-am trimis noi fonduri. În acel an, am avut și multe neplăceri din cauză că i-am pierdut urma de cîteva ori.

Personal nu mă puteam împăca cu gîndul că informațiile obținute despre existența lui Eichmann nu erau reale, și acest caz se afla în preocuparea mea zilnică. Am hotărît să verific dacă soția lui Eichmann avea legături cu mama, sora și fratele ei, ce se găseau în Germania Occidentală, și dacă ei corespondau cu tatăl și frații săi din Linz. Luînd aceste măsuri, speram să dau peste o pistă care să mă conducă spre Eichmann. Am mai ordonat să se facă investigații în rîndul refugiaților și al criminalilor de război reîntorși în R. F. Germania, nu în ideea de-al identifica pe Eichmann printre aceștia, ci pentru a depista în rîndul lor anumite surse menite să mă ajute să ajung la el. Acțiunea din Germania Occidentală a început prin efectuarea de recrutări și verificări mai detaliate. Dar, cînd credeam că ne aflăm pe o pistă bună, în octombrie 1959, o serie de ziare străine și din Israel au publicat o știre potrivit căreia Eichmann ar lucra în Kuweit, la o societate petroliferă. Știrea provenea de la șeful serviciului vest-german ce se ocupa cu depistarea criminalilor de război.

Informată pe această cale, opinia publică israeliană a mobilizat o serie de organizații în scopul identificării și cercetării criminalului. S-au făcut chiar presiuni asupra *Sin-Betului*, *Interpolului* și a unor guverne, iar Ministerul de Finanțe a fixat o recompensă pentru cel care îl va prinde pe Eichmann.

Deși măsurile întreprinse de noi în legătură cu Adolf Eichmann nu se desconspiraseră, ne temeam că acesta știa de ele și ar fi capabil să informeze presa că desfășurăm activități ilegale pentru a o asmuți împotriva noastră. Am reușit totuși să păstrăm secretul acțiunilor desfășurate cu toate că am avut multe necazuri cu unii deputați și miniștri curioși, cărora nu le puteam spune adevărul. Mă întrebam în permanență, de asemenea, ce va întreprinde Eichmann în legătură cu știrea din presă, potrivit căreia el se afla în Kuweit.

Lipsa de date devenise pentru mine un adevărat coşmar în mijlocul haosului creat de ziarişti.

O informaţie furnizată de procurorul Bauer, în 1959, ne-a ajutat să clarificăm unele nepotriviri existente în datele ce le deţineam despre Eichmann. Din ea rezulta că Adolf Eichmann a fost adăpostit, sub numele de Klement, într-o mănăstire din Germania Occidentală. Înarmat cu acte ce-i dădeau noua identitate, în 1950, a mers în Austria să-şi viziteze soţia. De aici, ajutat de Crucea Roşie, a plecat cu un vapor în Argentina şi s-a stabilit în cartierul Olivos din Buenos Aires. La început a avut o spălătorie, dar a dat repede faliment. Pe de altă parte, în cartea de telefon a capitalei Argentinei este trecut, în 1952, numele de Klement. Bauer mai informa că acesta îşi deschisese cont la o bancă şi se găsea în raporturi de afaceri cu firma *CAPRI*, condusă de un german ce emigrase în Argentina în anul 1930. Firma se ocupa cu amenajarea cursurilor de apă şi construirea de hidrocentrale. Din verificările întreprinse de oamenii lui Fritz Bauer, rezulta că Klement lucra pe atunci la firma *CAPRI*, fapt confirmat şi de directorul acesteia. Se mai afla că, tot atunci, bolivienii i-ar fi oferit lui Eichmann funcţia de şef al serviciului de siguranţă, pe care el a refuzat-o, deoarece ştia că odată numit nu se va putea abţine să nu ucidă şi se va compromite.

Fritz Bauer n-a vrut să ne spună de unde provine informaţia, motivînd cu necesitatea conspirării sursei, iar noi nu am avut argumente să-l convingem de contrariu.

Aşa stînd lucrurile, am fost nevoit să dispun să fie verificată informaţia furnizată de procuror, mai ales că în rapoartele de pînă atunci ale lui Lothar Hermann nu apărea numele de Klement. Această măsură se impunea şi pentru faptul că bănuiam că, deşi Hermann cunoştea numele sub care se ascundea Eichmann chiar de la fiul acestuia, nu ni-l dezvăluia. Întrucît atunci cînd l-am rugat să facă lumină în amalgamul de nume Eichmann - Schmidt - Klement, Hermann ne-a cerut din nou bani, motivînd că îi sînt necesari pentru a efectua investigaţii de amploare, l-am însărcinat cu îndeplinirea acestei misiuni pe un ofiţer priceput, căruia i-am dat ordin să se pună la curent cu toate amănuntele ei.

Deşi nu aveam încă date certe despre existenţa lui Eichmann, mă întrebam îngrijorat dacă instanţele israeliene sînt

competente sau nu să-l tragă la răspundere pe criminal. M-am liniştit numai atunci cînd — consultînd cei mai buni judecători şi procurori, prieteni de-ai mei, specialişti în materie — am aflat că acest lucru este posibil. Am format apoi un colectiv special, ce avea sarcina să supravegheze toate persoanele care aveau legături cu rudele lui Eichmann şi ale soţiei sale. În decembrie 1959, l-am numit ca şef al acestui colectiv pe Ezra Eset, deşi era plecat într-o misiune în Europa.

Cînd l-am instruit şi le-am trasat sarcini membrilor colectivului special, am ţinut seama de specificul îndeplinirii misiunilor secrete în străinătate, atrăgîndu-le atenţia că cea mai mică greşeală făcută l-ar pune în gardă pe criminal, care ar dispărea. Am ordonat să fie supravegheate rudele îndepărtate ale Verei Eichmann, în ideea că ea le va ocoli pe cele apropiate. Urmăream prin aceasta să stabilim cînd şi din ce localitate a fugit şi unde se găseşte în prezent. Măsuri similare am ordonat şi pentru tatăl lui Adolf Eichmann, care, deşi în vîrstă de 82 ani, continua să conducă, în oraşul Linz, un magazin de accesorii electrice. El trăia în anturajul celor patru copii pe care îi avea în afară de criminal.

Personal eram atît de convins că Klement era una şi aceeaşi persoană cu Adolf Eichmann, încît mi-am pus problema aducerii lui din Argentina în Israel, deşi ne despărţea o distanţă de 15.000 km. Am început prin a mă consulta cu specialiştii în materie de la Întreprinderea de navigaţie aeriană, pentru a studia şi apoi organiza trimiterea unui avion pe un coridor aerian pe care noi nu-l aveam în acea perioadă.

Vîlva produsă de ziarişti referitoare la posibilitatea ca Adolf Eichmann să aibă domiciliul în Kuweit începuse să scadă din intensitate, cînd „explodă" o nouă „bombă" în R. F. Germania. Treziţi parcă din somnul de veci, unii din foştii „cavaleri" ai „Crucii încîrligate" ies la suprafaţă şi lansează lozinci antisemite, ce prind rădăcini şi în alte ţări. Acţiunile îndreptate împotriva evreilor iau amploare. Sînt atacate huliganic lăcaşele de cult ebraic din diferite state, motiv pentru care situaţia nou creată începe a fi discutată la nivelul guvernelor.

În conţinutul rapoartelor ce relatau sec evenimentele şi în materialele publicate în presă numele lui Adolf Eichmann

[redacted]

Măsurile întreprinse pentru prinderea lui Eichmann se [redacted] cumente, la fel cum furnicile își adună neobosite proviziile pe care le transportă cu trudă la muruliul lor. Studiate și puse cap la cap, aceste documente au început să dea un anumit contur acțiunilor noastre

Colectivul special însărcinat cu supravegherea familiilor Eichmann și Liebl (numele de fată al soției criminalului) pe teritoriul Austriei și Germaniei a fost apoi întărit, întrucât nu puteam pătrunde în bastionul tăcerii rudelor și vecinilor celor două familii, ceea ce ne deranja foarte mult. De pildă, deși se discutase, în mod legendat, cu un frate de-al lui Eichmann, n-am reușit să-l determinăm să vorbească. Din supravegherea mamei Verei Eichmann, așa cum raporta omul nostru ce se ocupa de această afacere, rezulta că purtă tot satul se solidarizase și jurase să dea uitării toate orrile comise de criminal și să nu divulge nimic Nici cenzura corespondenței nu s-a soldat cu vreun succes

În 1960, i-am ordonat ofițerului Reuven Harpaz să intre în legătură cu procurorul Bauer, pentru a fotocopia — cu [redacted] fică — niște documente Participînd la această acțiune, procurorul a avut o comportare foarte agitată, comportare ce s-a menținut și în timpul discuțiilor purtate cu el prin care am reușit să-l determinăm să ne destăinuie și numele celei de-a [redacted] se teme de deconspirarea acțiunilor ce au loc în cabinetul său [redacted]

[redacted] . în care scop au fost expediate de către cetățeni [redacted] scrisori de [redacted]

Înainte de a pleca în Argentina, Kent s-a oprit în Germania Occidentală, l-a căutat pe procurorul Bauer și l-a informat în legătură cu misiunea ce i se încredințase De aici, Kent a mers în alte două țări ale Americii Latine, pentru a coopta patru persoane ce se oferiseră voluntar, să-l ajute Acestea erau : David Kornfeld, tînăr arhitect ; soția sa Hedda, care studiase filologia și logica ; Lubinsky, avocat cu multe relații în America Latină ; Pri[redacted]

Ajuns la Buenos Aires, Kent și-a ales ca reședință un hotel adecvat nevoilor îndeplinirii misiunii sale Apoi a cumpărat harta și cartea de telefon ale orașului pentru a putea [redacted] el i-a identificat ușor pe Ricardo și Nicolas K[redacted]ment, dar nu la adresa cunoscută, ci la alta. A studiat bine orașul și a închiriat o mașină, cu care urma să se deplaseze și la întîlniri. Sarcina principală a lui Kent era de a apela la serviciile unei agenții de detectivi particulari, ca ajutorul căreia trebuia să efectueze investigații complete asupra celor [redacted] mărul 4261 de pe strada Chacob[redacted] [redacted] [redacted] Eichmann. De asemenea, urma [redacted] Buenos Airesului din 1952

La agenția de detectivi particulari Kent l-a trimis pe [redacted]

catul nostru le-a spus detectivilor că [illegible] sori ce locuiesc în mai multe orașe [illegible] acest motiv, le-a cerut discreție totală, asigurîndu-i, totod [illegible] că vor fi plătiți regește.

Investigațiile [illegible] CAPRI [illegible] torul unor detectivi, cărora le-a dat sarcini să [illegible] mații despre capacitatea acesteia și despre personalul [illegible] pretextînd că o altă firmă dorește să fuzioneze cu ea. Și-a [illegible] tivat solicitările și prin aceea că în situația în care nu [illegible] ajunge la o înțelegere se pune problema concurenței [illegible] atare, interesează rentabilitatea și capacitatea cadrelor [illegible] firma *CAPRI*.

Bineînțeles că în spatele avocatului stătea Iosef Kent care știa să l dirijeze și să exploateze cu multă pricepere posibilitățile acestuia.

Apoi, Iosef Kent a intrat în legătură cu studentul Primo, ce avea o mulțime de prieteni în capitala Argentinei, care au început să facă verificări în cartierul Olivos în vederea identificării casei din strada Chacobuco. În urma cercetărilor, minuțios făcute, au descoperit-o și au constatat că, într-adevăr, era mizerabilă, informațiile anterioare confirmîndu-se în mare parte. Kent a scris pe o ilustrată „Felicitări de la George" și a trecut la destinatar numele și adresa lui Klement, dar nu numărul imobilului în care locuia acesta, ci unul fictiv. Cu ilustrata în mînă, Primo a pătruns în imobilul respectiv, însă a constatat cu surprindere că cele două apartamente erau goale. În unul din ele însă lucrau niște zugravi de la care putea obține informații fără a risca să se întîlnească cu vreun membru al familiei.

[illegible] mai bună. Știind că Nicolas Klement se născuse pe 3 martie, a hotărît să-i trimită la acea dată un cadou și o felicitare. În consecință, cumpără o brichetă foarte frumoasă, o rugă pe Hedda Kornfeld s-o împacheteze și îi dictă să scrie pe o ilustrată următorul text: „Cu multă cordialitate, prietenului meu Nicky, cu prilejul zilei de naștere".

Doamna Kornfeld fu sfătuită să se cazeze la cel mai bun hotel din Buenos Aires, care avea și serviciu de curierat. Frumusețea fizică a Heddei era completată de toalete elegante. La recepție, ea se înregistrase sub un nume [illegible] v, pentru a-și acoperi misiunea pe care o [illegible] inea în vederea d[illegible] ului era liniște, doamna Kornfeld a putut studia personalul de serviciu, reu-

[illegible] găsească imobilul cu numărul 4261. Văzînd [illegible] în cauză nu iese nimeni, a sunat la cel [illegible] pentru [illegible] cinul d[illegible] la origină, se mutase, în urmă cu 10—[illegible] San Fernando, în care se ajungea cu autol[illegible] la colțul [illegible], arătîndu-i o motocicletă și explicîndu-i că ea aparține [illegible] din fiul lui Klement. S-au apropiat de casa în [illegible] motocicleta, au intrat în curte, însoțitorul [illegible] resat unui tînăr blond de circa 18—20 de ani [illegible] acesta îl caută pe fratele său. Pedro i-a întins [illegible] etul și felicitarea.

[illegible], familia Klement s-a mutat de curînd în [illegible]

Informațiile obținute de Hedda Kornfeld au descifrat misterul locatarilor imobilului cu numărul 4261 de pe strada [illegible]

Primo și Lubinsky au primit misiunea de a-l supraveghea pe fiul lui Eichmann, căruia Pedro îi predase pachetul, pen-[illegible]

[illegible] două zile nu au obținut [illegible] stabilit, prin exploatarea [illegible]

Oamenii lui Primo, supraveghindu-l pe tînăr cu [illegible] la înfățișare cu el, iar în final au stabilit cu [illegible]

[illegible] nu se putea realiza o supraveghere [illegible]

[illegible] cu ajutorul detectivilor [illegible]

care se presupunea că lucrează criminalul. Potrivit datelor

[illegible]

grafia"

Întrucît, datorită informațiilor obținute, nu mai existau dubii privind identitatea lui Adolf Eichmann, se impunea să [illegible]

[illegible] de dificilă, deoarece nu mai executasem o misiune secretă de-o [illegible]

[illegible] departe de Israel. În altă țară, misiunile trebuiau [illegible] nite de cadre specializate, capabile să lucreze independent și [illegible]

[illegible] Eichmann, paza lui în Argentina și apoi pe timpul transpor- [illegible] în Israel — să fie executată independent [illegible] din partea cadrelor însărcinate cu îndeplinirea [illegible] atenție și eforturi deosebite, dat fiind caracterul sau profund politic. Deoarece orice greșeală a noastră ar fi demascat activitatea secretă desfășurată de noi pe teritoriul acestei țări și ar fi afectat relațiile de prietenie israelo-argentiniene, competența de a decide în problemele de ansamblu ale acțiunii de prindere a lui Eichmann revenea guvernului.

Cum, în cazul ivirii vreunei complicații, nu puteam, deci [illegible]

[illegible]

Miriam Savion, ofițer al serviciului nostru secret, specia- [illegible] în falsificarea de acte [illegible]

[illegible]

gentina [illegible]

[illegible] ce urma să-l răpească și să-l aducă în Israel pe criminal. Am dat cu greu peste persoana de care aveam nevoie și, deși era [illegible] am reușit [illegible]

[illegible] urma să [illegible] Buenos Aires doar în momentul executării planului [illegible] arestare. Eram hotărît să nu-l rețin pe Eichmann [illegible] nu [illegible] fi convins că transportarea lui secretă în Israel se va putea [illegible] în condiții de totală siguranță.

[illegible] pe fiecare compone[illegible]

[illegible]

nul [illegible]

Cum la un moment dat m-am gîndit să-l transport pe Eichmann cu un vapor, am solicitat informații cu privire la programul flotei noastre comerciale, însă am renunțat la

Kedem, evreu născut în Olanda, devenise la [illegible]

, naziștii i-au exterminat întreaga familie [illegible]

lor din Olanda. După război, a lucrat în aviația civilă [illegible]

În jurul datei plecării aeronavei spre Buenos Aires, [illegible]

de tranzit

Pe Kedem l-am trimis înainte la aeroport cu misiunea [illegible] studiu pistele [illegible] natura radio etc. Aceste informații îmi erau necesare [illegible]

[illegible] al detașamentului am inventat [illegible] care să îi motiveze prezența în [illegible] mai pregătit câte două rîn- [illegible] urmînd să ne justifice pre-

Studiind informațiile existente și cele obținute la fața [illegible] de Kent și Talmi, detașamentul de acțiune și-a însu- [illegible] toate datele necesare executării planului conceput pentru arestarea criminalului Apas, au fost stabilite materialele ce urmau să fie transportate din Israel în Argentina

misiune, iar uitîtu pre
feptare în zona pe unde eri

Aceste variante au fost
unănimit al situației, însă din lipsa anumitor

vinge la Buenos Aires, adică

[illegible]

nțele de stat, care ar fi putut controla și autentifica noul
Mai era necesar ca delegația israeliană să ajungă mai mu
dinrre ei pot mai tîrziu deveni ale altor țări ca în acest

mente, suma de felul în care autoritățile argentiniene
verificarea persoanelor, mai ales că era vorba de mulți

În contextul acestei problematici, am dispus
membrii ai detașamentului să nu intre în con tac

tuțiunea. Fiecare trebuia să acționeze independent. Toate in-
formațiile urmau să fie trimise, fără nici un comentariu, la
agenția de turism. Pentru ca prezența oamenilor
Argentina să nu fie suspectă, am montat sederea l-a în
ară folosind legende corespunzătoare pentru fiecare în
Sarcina nașcorni legendelor a revenit lui Na bun
care a dus-o la bun sfîrșit în mod exemplar.

Menahe Talmi trebuia să ajungă la Buenos Aires unde con-
spirative în care membri detașamentului să se întîlnească

fondată, mai avea sarcina să stabilească parolele, semnele
convenționale, sistemul de comunicare cifrată și modalitățile

La 23 a
dul de bază
indeosebi cu
Apoi a
în ziar la o

pe
furnizeze și alte date în
criminalul. Conform fișei
1937. El fusese înaintea
nr. 57 și pantofi 41. Între alte fișe,

și ascultă: ochi albaștri
cavalcrist, cicatrice la ar-
sprâncene și dovadă cercetare
tatuaje, datorată operă-
fractură la brațul drep

1947; coasta a unsprezecea stângă ruptă tot în
an; încă o cicatrice deasupra colțului stîng, datînd tot din

aparatului funcționa, am hotărît să începem urmărirea cri-
minalului. Încă din primele zile, am aflat că Adolf Eich-
mann locuiește în Buenos Aires. Cînd se întorcea de la serviciu
folosea autobuzul până în zona întunecoasă din apropierea
locuinței, iar apoi mergea, circa 200 m, până acasă pe jos.

Primind la 27 aprilie 1960 un raport de la Tel Aviv,
m-am hotărît să plec spre Buenos Aires, pentru a conduce
personal întreaga operație. Pregătirea depășară trebuia să
fie doar în 72 de ore, timp în care se impunea să-mi instru-
iesc colaboratorii din echipajul avionului, să rezolv unele

scopul călătoriei mele. În plus, chiar în acea perioadă, aveam
în vizită un coleg din străinătate.

[illegible] despre modul cum sînt urmăriți [illegible] Latină potrivit căreia toți cei care au asupra [illegible] mi-a prins bine, întrucît am constatat cu surprindere [illegible] mie mi se dăduseră pentru deplasare tot [illegible] fără rost d[illegible] momentul plecării. În aceeași zi am [illegible] și, după două ore, am urcat în avionul de Buenos [illegible]

[illegible] cu falsa mea identitate.

În Buenos Aires, m-am lovit de o serie de realități specifice locului. De pildă, pentru închirierea unui imobil, [illegible] să apelezi la publicitate sau la agenții imobiliare. În plus, de regulă, contractele se încheiau pe termen lung și la prețuri mari. Se făceau însă multe oferte de vînzare, dar, odată cu actul cumpărării, trebuia să preiei de la vechiul proprietar cel puțin un servitor, pentru că altfel deveneai suspect. Din [illegible] rative.

[illegible] toare din punct de vedere tehnic scopului în care urma să le utilizăm.

Primul pe care l-am văzut în Argentina a fost Ehud Re[illegible] același traseu.

Am tras concluziile ce se impuneau și am ordonat să nu se facă economie în privința chiriei caselor și a costului automobilelor închiriate.

[illegible]

[illegible] aeriene de transport [illegible] acesta s-a supărat foarte tare deoarece nu se respectase principiul prestabilit, potrivit căruia nu se admitea ca doi membri ai detașamentului să locuiască în aceeași loc.

[illegible] vor acționa ei va depinde soarta depunerii lui Eichmann în [illegible] deoarece [illegible]

[illegible] Buenos Aires.

vare, căile de [illegible] lui Eichmann. Pe cînd mă întor [illegible] învolţit în minte ideea că omul [illegible] teu să nu fie criminalul căutat [illegible] datora mizeriei cartierului şi a [illegible] Deşi informaţiile pe care le deţineam îmi [illegible] nu ne înşelam, îndîrjirea persista în conştiinţa

Am hotărît ca Klement-Eichmann să fie [illegible]

navă, şi, deşi am constatat că nu era suficient de corespunzător, am hotărît, în cele din urmă, să-l utilizăm, mai ales că altul mai bun nu reuşiserăm să găsim. Imobilul a primit numele conspirativ Ţara.

În următoarele zile am stabilit unde luera obiectivul nostru.

De la Kedem şi Lazăr am primit toate informaţiile necesare despre aeroport.

Întrucît ne-am gîndit că Klement-Eichmann ar putea să-şi schimbe locul de muncă sau să se îmbolnăvească, am [illegible] nul răpirii.

[illegible] bună. Ea corespundea din toate punctele de vedere, deoarece era înconjurată de o grădină mare, care o ferea de privirile [illegible] sibilitatea de a găzdui mai mulţi colaboratori de-ai mei. Mai prezenta avantajul că drumul de la ea la aeroport era foarte bun şi, în plus, cu greu şi-ar fi dat cineva seama că Eichmann

[illegible]

Gabi Eldad şi Eli Juval au sosit la întîlnire cu două zile [illegible]. Veneau direct de la aeroport. Erau obosiţi, întrucît călătoriseră într-o mare aglomeraţie şi, în plus, suferiseră şi o intoxicaţie alimentară. După ce le-am explicat în detaliu despre ce este vorba, s-au convins că misiunea pe care urmau s-o îndeplinească era foarte serioasă.

În data de 5 mai, a sosit la Buenos Aires şi pictorul Saul Darom, înarmat cu toate materialele necesare pentru confec- [illegible] să-l suspecteze, i-au sărit în ajutor, mai ales [illegible] firav şi nu se arăta îngrijorat atît de taxele [illegible] trebuia să le plătească cît de „ustensilele" sale profesio- [illegible]

Din primele zile, pictorul a fost pus să confecţioneze sau să refacă actele şi documentele de care membrii detaşamen- [illegible]

Închirierea maşinilor necesare urmăririi obiectivului şi [illegible]

De asemenea, trebuia să asigurăm, în continuare, acoperirea cît mai justificată a şederii noastre în capitala Argentinei, deoarece, la cea mai mică greşeală, puteam fi suspectaţi de autorităţile locale.

Drept chiraș principal al casei [illegible] *Maoz* [illegible] Menase Taimi. El avea doi subchiraș[i] [illegible] dărirea acestui imobil în care în fiecare seară se [illegible] rului de persoane ce aveau acces în casa *Maoz*; [illegible] unor activități în alte case conspirative; organizarea [illegible] rilor în restaurante, cofetării și alte locuri publice, în [illegible] unor grafice difuzate fiecărui șef de grupă și celor ce [illegible] nau independent în care erau fixate data, ora și l[illegible] urmau să mă vadă. Schimbam des locurile de întîlnire [illegible] autoverificam atent în prealabil. În plus, încercam să [illegible]

numai prin respectarea legilor nescrise ale bănuielilor vom reuși să nu atragem atenția celor din jur.

Cum momentul răpirii lui Eichmann se apropia, trebuia să amenajăm, în de urgență o cameră potrivită în casa [illegible] tivă *Dorot*. În acest scop, am hotărît să izolăm fonic încăperea în care urma să-l ascundem pe criminal, lucru destul de greu de realizat întrucît slugoiul moștenit de la fostul [illegible] tarizat al imobilului își oferea cu mult zel serviciile și ne împiedica să facem modificările necesare. Am rezolvat problema trimițîndu-l să îndeplinească diferite servicii cît mai departe de casă, în lipsa lui reușind să acționăm în voie.

[illegible]

„B". Potrivit variantei „A", urma să-l așteptăm pe criminal cu un autoturism la intersecția străzilor 202 și Garibaldi. O altă mașină trebuia să staționeze la circa 30 m de prima, pe [illegible] ada 202. Ambele vehicule aveau misiunea să-l [illegible] [illegible] imobilizeze pe criminal, iar cea de-a doua avea sarcina să-i creeze celei dintîi posibilitatea de a părăsi zona.

[illegible]

operativă.

[illegible] adormit imediat după răpire, [illegible] știind că soluția este ris- [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] avionului cu care trebuia să [illegible] Israel, intrucît cel ales inițial era pe [illegible] aeroportului și de un cordon [illegible] bine situația de la aeroport, [illegible]

[illegible] să nu trezească suspiciuni în nici o situație.

Un accident de mașină și alte mici peripeții, care au întrerupt de cîteva ori supravegherea lui Eichmann, m-au determinat să ordon trecerea la răpirea acestuia.

În ziua de 11 mai am luat toate măsurile necesare în casa conspirativă *Doron*, astfel ca aceasta să reziste celei mai draconice percheziții. Au fost verificate autoturismele și materialele ce urmau să fie utilizate în acțiune, iar șoferilor li s-a atras atenția să fie foarte prudenți, pentru a nu comite accidente și a avea neplăceri cu poliția argentiniană.

Toți membrii detașamentului au primit noi acte de identitate false și au fost redeghizați. Și eu am plătit și am părăsit [illegible] lile muncii conspirative, adică autoverificîndu-mă pentru a-i descoperi și a scăpa de eventualii urmăritori.

Am schimbat și sistemul de legătură, micșorînd distanța dintre mine și locul de desfășurare a acțiunii. Cea stabilită înainte se parcurgea în 30 de minute, iar aceasta doar în 5 minute. [illegible] iar în caz de eșec, prin ofițerul de legătură. În situația că sesizam că sînt supravegheat, comunicam, prin ofițerul de legătură [illegible] intrucît îi spusesem o legendă bine ticluită de mine.

[illegible] care venea Eichmann, autovehiculele noastre trebuiau să [illegible]

Luna mai în Argentina, ca anotimp, corespunde lunii [illegible] mai bine, devenind apt pentru misiune. Acțiunea începea în jurul orei 19 și 40 de minute. La ora 20, în mod normal, trebuia să primesc primul raport. Cum pînă la ora 21 nu mi-a parvenit nici o știre, am început să mă agit, iar la ora 22 am intrat în panică, trăind cele mai grele momente din carieră și făcînd presupuneri din ce în ce mai funeste. Speram totuși că și în situația că a intervenit poliția argentiniană vreunul din colaboratorii mei va reuși să scape și mă va informa.

Căutam să mă consolez cu gîndul că oamenii mei, fericiți de reușita acțiunii, uitaseră pentru moment să-mi raporteze la timp. Am colindat toate localurile cunoscute, unde speram să-l întîlnesc pe vreunul. În sfîrșit, spre ora închiderii unuia din localurile știute de noi, Ehud și Kent, extenuați, au reușit să ia contact cu mine. Erau foarte satisfăcuți de reușita misiunii, mai ales că stabiliseră cu certitudine că Kiement nu e altul decît Eichmann.

care cei din mașini supravegheau zona
de ajutorul cuiva, în mod sigur nu-l primești.
cînd nu e cazul. Așa au pățit oameni mai
foarte amabil în ajutor un motociclist, deși mai
fost să facă acest lucru șoferul unui camion ce parcase
mașinile noastre și nu mai pleca, dînd impresia că
a propus să se ridice dispozitivul și să fie reluată acțiunea
mute. Hotărîrea lui a fost înțeleasă de Ehud, comandantul celei
de-a doua mașini, deși nu aveau stabilit vreun sistem de
tură între ei. Ehud a coborît din mașină și, plimbîndu-se
cu pași rari în direcția autoturismului. Cu iuțeala f
degetul pe
d criminalului a ajuns
rt cu un „momento".
pas înapoi. De teamă
secunde se aflau toți trei în autoturism.

Ehud Reviva, deși nu observase di

Examinarea atentă și amănunțită a criminalului demonstra
aveau în față, într-adevăr, pe Eichmann. Cu hîrtia pe

— 30.

— Numărul pantofilor ?

— 43

— Ce număr avea cartelul tău de partid ?

— 8—8—9—8—9, a răspuns Eichmann fără nici un fel de ezitare. Nimeni în afară de el nu putea da un asemenea răspuns. Era cea mai concludentă confirmare a identității.

Totuși, din plăcerea de a prelungi ancheta, Kent a continuat :

— În ce an ai venit în Argentina ?

— Numele ?

— Ricardo Klement.

— Cicatricea de pe piept provine de la un [illegible] automobil avut în timpul războiului ?

— Da, răspunse criminalul și începu să tremure, [illegible]

— Care îți este numele adevărat ?

— Otto Heminger

Kent nu băgă în seamă răspunsu[illegible] alte întrebări

— Numerele tale în S.S. erau 45326 și 64752 ?

— Da.

— Atunci, spune mi care este numele tau adevărat !

— Adolf Eichmann, răspunse criminalul tremurînd

În cameră se lasă o tăcere înspăimîntătoare. Cei patru ofițeri priveau încremeniți și plini de ură spre criminal. Adolf Eichmann continuă :

— Este lesne de înțeles de ce sînt atît de agitat. Aș dori puțin vin. Dacă se poate să fie roșu, pentru a prinde puțină putere.

După ce i s-a adus vinul cerut, Adolf Eichmann a spus :

— Cînd m-ați rapit, mi-am dat seama că sînt în mîinile israelienilor, deoarece m-ați amenințat cu împușcarea.

Convingerea că-l aveam în mîini [illegible] impunea luarea de urgență a unor măsuri [illegible] și de pază deosebite.

Am plecat să-l întîlnesc pe omul meu de legătură pe un [illegible]

— Numai atît ? întrebă cu o figură crispată omul meu de legătură.

Probabil că se gîndea cu regret că a trebuit să [illegible] douăzeci și patru de ore [illegible] clipe de meditație, comunicat că a înțeles și va transmite mesajul.

[illegible]

[illegible] de acțiunile întreprinse [illegible] inspirativă *Doron*. Cu [illegible] nici unul din oamenii [illegible] timp de 36 de ore [illegible]

[illegible] remarcat faptul că Adolf Eichmann se comporta foarte [illegible] a-i ține companie, deși trebuiau să îndeplinească o misiune [illegible] s-au obișnuit relativ repede cu el. Era necesar în [illegible] rînd să stăpînească foarte bine situația, pentru a pre- [illegible]

[illegible] intr-o țară străină în clandesti- [illegible] le cunoști. Nu aveam altă soluție decît să calculez, să ratio- [illegible] într-odevăr, am reușit să nu greșesc în tot ceea ce am între- [illegible]

Din aceste considerente, cei însărcinați cu paza
primele zile, au trăit sub tensiune, crezînd că au
cu un om foarte viclean, ce le poate scăpa printre
timpul și-au dat însă seama că, de fapt, Adolf

deosebită. El se comporta ca oricare individ speriat și des-
perat, frămîntat de un singur gînd, acela de a cîștiga încre-
crezi că un asemenea personaj, ce a condus acțiunile
terminare a milioane de evrei, căruia i s-a atribuit o putere
lungi viața. Așa stînd lucrurile, am ajuns la concluzia că pu-
terea lui Adolf Eichmann a stat în uniforma-i elegantă și în
cizmele lustruite, ce i-au creat aureola de a fi fost unul din
cei mai diabolici criminali pe care i-a cunoscut omenirea. În
realitate, el era un om șters, lipsit de demnitate și caracter
și nu-ți venea să crezi că a putut lichida milioane de oameni.
Acest mod lui de a se comporta i-a dezamăgit pe entuziaștii
lui răpitori, care doreau să scape cît mai repede de sarcinile
ce le reveneau în cadrul acțiunii.

Sînt sigur că Gabi Eldad îl va păzi cu străşnicie pe cri-
minal și că transportarea lui în Israel se va face conform
planului. Din perioada

crederea personalului aeroportului

cîțiva oameni de-ai noștri.

pasagerilor din

deținute și ținînd seama de obiec-
am întocmit în concret planul

de 11 mai 1960 m-am întîlnit, într-o cofetărie

bunderi ce le reveneau de a asigura
și a-l transporta în Israel. Eram

să-și îndeplinească sarcinile cît mai bine. Le-am atras atenția să fie foarte prevăzători tot timpul și, mai ales, să vegheze pentru ca nu cumva Eichmann să se sinucidă.

A doua zi, fiind duminică, am profitat de obiceiu, local nicior de a-și face vizite reciproce și i-am convocat pe toți

Tira. Cu această ocazie, am hotărît, în comun, cum să-l deghizăm pe criminal și pe ce nume să-i confecționăm actele de identitate false necesare pînă la părăsirea Argentinei

adevăratei identități a lui Adolf Eichmann de către poliția argentiniană, care obișnuia să facă, periodic, razii și percheziții inopinate.

Pentru ca efectul drogurilor să se producă foarte rapid, doctorul detașamentului a întocmit un regim special de hrănire a prizonierului. Printre musafirii mei de duminică se afla și pictorul Darom, specialistul nostru în tehnica contra-

Eichmann nu i-a creat greutăți, lucru explicabil pentru mine ce știam că el spera să rămînă cît mai mult în viață.

De anchetarea lui Eichmann s-a ocupat Iosef Kent, care a început și-a notat răspunsurile, iar mai tîrziu le-a între-

[illegible]

nazişti şi cercurile influente argentiniene existau [illegible] dividuale sau organizate. Clarificarea acestui aspect mă frămînta enorm, deoarece eram conştient că între foştii criminali [illegible] dintre ei sînt urmăriţi, trec la acţiuni organizate pentru a fi [illegible]

[illegible] de aceea, pot fi cu greu depistaţi şi arestaţi. Fiind perfect con- [illegible] chiar şi tratamentul la care va fi supus în cazul unei eventuale arestări. Din cele spuse de Eichmann mi-am dat [illegible] ştient că, fără ajutorul prietenilor din afară, nu va [illegible] ne scape din mînă. Acum, singura lui grijă era să rămînă mai mult în viaţă şi, de aceea, a renunţat la orgoliu şi [illegible] drie şi încerca să ne intre în graţii, lăudîndu-ne modul [illegible] rativ şi ingenios în care am acţionat pentru a-l [illegible] rapi [illegible]

[illegible] adevărata dumitale identitate?

– Nu [illegible]

– Deci, în acel lagăr ai fost cunoscut sub numele de Otto Heminger?

– Nu [illegible] Otto Eichmann [illegible]

— Pe el nu-i prea interesa activitatea ofiţerilor S.S., ci [illegible] al recunoscut că ai fost ofiţer S.S.?

Exact. Desigur, eram obligat, pentru că avem tatuat de [illegible]

Da. Adjunctul meu, Janisch

Ați fost prinși odată ?

— Da

- Unde ?

Aproape de orașul Ulm

— După ce ați fost prinși, v-au internat împreună în lagăr ?

— Nu. La început, am stat cîteva săptămîni în alt lagăr, unde nu eram în siguranță

— Ce înseamnă că nu erau în siguranță ?

— Americanii începuseră să-i caute pe cei bănuiți pe drept

— De ce erai neliniștit, din moment ce figurai doar ca simplu ofițer S S ?

— Nu figuram ca ofițer, ci ca simplu soldat de aviație

- Sub numele de Eichmann ?

— Nu, ci sub cel de soldat Adolf Kurt Barth

— Cînd ai purtat acest nume ?

— În luna mai a anului 1945

— Cu ce te-ai ocupat după ce ai evadat ?

— Mi-am dus familia în Austria. Nimeni nu știa ce are de făcut. Erau zile foarte grele, deosebit de zbuciumate și, de aceea, ne-am predat singuri americanilor

— La ce dată te-ai predat ?

– La sfîrșitul lunii iulie a anului 1945

La această dată ai declarat că te numești Otto Eckmann ?

— Da

— Ce te-a determinat să evadezi din nou ?

[illegible] pronunțat foarte des

– Cum ai reușit să evadezi ?

[illegible]

[illegible] de Ricardo Klement, astfel că în luna [illegible] la Buenos Aires

[illegible] în Argentina soția și copiii ?

[illegible] conspirativa Tira. Erau prezenți și cei ce acționau [illegible]

După această întîlnire, l-am vizitat pe Adolf Eichmann [illegible] — Kent că Eichmann își manifesta regretul față de crimele comise împotriva evreilor și căuta [illegible] motivînd că a fost doar un mic pion în marele angrenaj de război al nazismului. Își recunoștea vinovăția și [illegible] monstruoase comise de naziști în timpul războiului, pentru a avertiza omenirea de pericolul repetării lor.

Cu această ocazie, și-a exprimat dorința să fie judecat de un tribunal din R. F. Germania sau cel puțin din Austria, dar i-am explicat că singura instanță competentă este cea [illegible]

Înainte de a pleca, am dat noi instrucțiuni oamenilor [illegible] privire la paza și securitatea prizonierului cu scopul [illegible] eventuală [illegible]

mătile argentiniene, să declare celei mai competente persoane că este evreu și că acțiunea de răpire a criminalului a fost organizată de un grup condus de Iser Harel. Eldad trebuia apoi să indice adresa mea de la hotelul în care eram cazat sub nume fals. Gabi s-a opus acestei tactici, dar eu — dorind să-mi asum întreaga răspundere în fața legilor argen-

că așa este drept și moral să procedez. Cînd Gabi a încercat să mă convingă că riscul de a fi arestat și compromis este foarte mare, i-am răspuns că misiunea pe care o executăm, unică în felul său, prezintă atîta importanță pentru statul Israel, încît nu contează nici un sacrificiu

părere, dar tot atît de sigur eram că el îmi va executa ordinul fără șovăire

Între timp, datorită unor împrejurări neprevăzute, am fost

aeroport, revăzînd, pas cu pas și cu minut, modul de aplicare.

criminalul cu vaporul. În acest scop, ne-am fixat și la două

de agrement

vamesii. După ce

o întîlnire cu

aeroport și apoi în

reale, bazate pe cunoașterea a situației și se putea trece de la una la alta, fără a sau îngreuna executarea misiunii

avusu în vedere că familia Eichmann, care se afla, nu a anunțat organele de avusu consideren, măsurile posibilitatea intervenției poliției plus, neexistînd în jurul avionului nostru sosit din aștern de alarmă, nu se putea naște suspiciunea că cu el s-ar săvîrși anumite fapte infracționale

știam că personalul aeroportului este ocupat cu și că avionul va fi dirijat în apropierea încentral, un decis în cea de-a patra variantă pe Eichmann în avion îmbrăcat în uniformă israeliană, lăsînd impresia că este unul din membrii

avionul ar fi fost supus unui control sever, am hotărît să-l ascundem pe criminal în încăperea destinată bagajelor sau în

[illegible]

Ultima variantă se referea la posibilitatea [illegible] n avion ca turist israelian venit [illegible] [illegible] să se [illegible]

Pentru medicul detașamentului, ce-l asista [illegible] în casa conspirativă *Doron*, timpul se scurgea [illegible] torită volumului redus al activității sale. Cu toate că citise pe durata „captivității", toate cărțile pe care le găsise prin casă, făcuse chiar pe bucătarul și studiase muzică, tensiunea lui nervoasă era în continuă creștere. Cînd l-am convocat la întîlnire, într-o cafenea elegantă situată undeva în centrul metropolei argentiniene, bucuria lui nu mai cunoștea margini. Cu acel prilej, i-am cerut să mă pună la curent cu unele noțiuni de medicină, deoarece în meseria noastră niciodată nu știi cînd poți avea nevoie de ele. A răspuns prompt doleanței mele, explicîndu-mi o serie de fenomene legate de diferite maladii și precizîndu-mi că unii oameni sînt capabili să simuleze atît de bine o boală sau alta, încît îi pot păcăli chiar [illegible]

și o viață liniștită.

În urma convorbirii avute cu medicul, am hotărît să si- [illegible] cerebrală" [illegible] ca turistul nostru [illegible] țară delegația.

Pentru materializarea ideii, am luat legătura cu Menase [illegible] abicei, Taimi a fost „pe taza" și mi- [illegible] de-al său, Rafael Aron, îl întîlnise [illegible]

[illegible]

să ne [illegible] tru a n[illegible]

Ap[illegible] dent de [illegible] neze în [illegible]

— [illegible] în spit[illegible] care îl [illegible]

— [illegible] rea națională [illegible]

— Am [illegible] cu avionul [illegible] zboară fără [illegible]

[illegible]

[illegible] aeroport. Alteori se [illegible] loacelor de transport. Din considerentele de mai [illegible] a evita o confruntare cu poliția argentiniană, am [illegible] acestea era exclusă prezența unor demnitari autohtoni sau [illegible] oficială, în care se găseau mașini ale poliției.

Pe bazi datelor culese și a observațiilor făcute în teren, am decis — pentru a evita orice surpriză pe traseu — ca Adolf Eichmann să fie drogat, făcîndu-l astfel inofensiv. Aveam în vedere posibilitatea ca, independent de prevederile noastre, să fim nevoiți să luăm contact cu poliția. Medicul ne-a asigurat că drogurile administrate nu vor avea consecințe asupra sănătății criminalului.

In acest timp, în casa conspirativă *Doron* s-a produs un eveniment mai deosebit, mai precis s-a încălcat consemnul ca, în afară de Kent, să nu discute nimeni cu prizonierul. Eli, unul din [illegible] accent, că este originar din Austria.

Deși Eli avea o atitudine de dispreț față de criminal, [illegible] vorbindu-i cu îngrijorare despre situația familiei sale.

— Ce vor face ai mei, cum se vor descurca, deoarece nu le-am lăsat nici un ban, se văicărea Eichmann.

— N[illegible] soției și copiilor săi?

— Nu-mi dau seama în momentul de fa[illegible]

— Și totuși

— [illegible]

[illegible] acum [illegible] identitate, că înțeleg [illegible] rost să [illegible] mă [illegible] unei [illegible] i bucura de dreptul legal, de [illegible] voi strădui să fac lumină cu privire la activi[illegible] generațiile [illegible] un tablou real și clar asupra eve[illegible] ție documente oficiale sau declarații ale martorilor.

Semnez prezenta declarație nesilit de nimeni.

[illegible]

Adolf Eichmann"

Avînd declarația lui Eichmann, ne pregăteam încet și si[illegible] a vedea dacă se scrie ceva în legătură cu dispariția lui Adolf Eichmann, alias Klement, presupunînd că familia sa va cere ajutor opiniei publice pentru a-l găsi. Întrucît nu se [illegible] referitor la această dispariție, s-a tras concluzia că prietenii și familia criminalului făceau investigații foarte secrete. Personal nu împărtășeam această părere, bazîndu-mă pe faptul că atît familia, cît și prietenii lui Eichmann nu [illegible] să anunțe organele argentiniene de poliție de frică să nu se autodemaște.

presă. Aceste frămîntări i-au tăiat elanul și [illegible] cînd avea mai multă nevoie de ele. Își dădea [illegible] momentul critic al acțiunii a sosit și că ea se va declanșa numai la ordinul meu.

[illegible] dată, apare, cu o figură imperturbabilă, Menase Talmi.

— Ai ceva să-mi comunici? întrebă Kedem grăbit și [illegible]

— Da. Conform programului, poți să urci în avion [illegible]

— Da, atît, replică Menase.

Kedem era foarte nedumerit de muțenia [illegible] tocmai atunci de[illegible] să nu pună întrebări în plus. Prezența lui M[illegible] aeroport era o dovadă că acțiunea reușise, [illegible] El s-a despărțit de Talmi și la ora 11 avionul [illegible] a decolat îndreptîndu-se spre New York, de u[illegible]

Cînd avionul ater[illegible] Hilel Ancor și Liora [illegible] nise, tot pe calea aerului, d[illegible] Ancor și Dotan că [illegible]

acțiunile în Israel — [illegible]

[illegible] r nu le-am întrebat [illegible] plecare. Cînd vii, te [illegible] fotografiile lui Jo[illegible] identitate false pe n[illegible] [illegible] ei erau convinși [illegible] aceeași calitate ca și ei. Avionul trebuia [illegible] 8 mai. După o escală la Roma și alta în Brazilia, a[illegible] rma să ajungă pe aeroportul din Buenos Aires în [illegible] din capitala Argentinei era fixată pentru 21 mai, iar sosirea în Israel a doua zi.

După [illegible] zile, avionul era gata de drum, avînd un echipaj foarte [illegible] au numeroși oameni de vază, iar pentru a ne conspira [illegible] bine acțiunea, am luat măsuri ca la decolarea avionu[illegible] [illegible] ertor, mi-am dat seama că, organizînd o asemenea ceremonie ieșită din comun, puteam să ne desconspirăm în[illegible]

Comandant secund al aeronavei a fost numit căpitanul [illegible] la prima

O furtună ce a avut loc în timpul zborului a fă
aeronava să nu poată ateriza pe aeroportul din
la ora dinainte stabilită.

I
fost bine primi
purtate de copi

Din ordinul meu, mecanicul ș
nava ar putea fi ținta unor acțiuni d
iuza el severă, interzicîndu-le oam
manifestat nemulțumirea că nu-și pot vizita rudele din Bu
nos Aires.

Lazăr a asistat la gararea avionului în locul unde urma să rămînă pînă la decolare.

Între timp, în planul nostru a intervenit un eveniment
delegației noastre a hotărît să plece după terminarea
unele țări ale Americii Latine. În consecință, aeronava urma să se întoarcă în Israel fără delegație. În așteptarea momentului plecării spre țară, eu îmi mutasem punctul de comandă într-una din cafenelele din apropierea aeroportului. Aici primeam informațiile care ordonasem să fie culese. Mă interesa în mod deosebit dacă nu cumva, vreo persoană a încercat să străpungă dispozitivul de pază al aeronavei; cineva se interesase de echipaj sau avion, autoritățile argentiniene sau prietenii criminalului fac legătură între cursa noastră aeriană și dispariția lui Eichmann etc.

Întîlnindu-l pe Kedem, am constatat că acesta era destul de nervos și îngrijorat în legătură cu introducerea lui Eichmann în aeronavă și transportarea lui în Israel. Neliniștea lui se datora faptului că, întrucît cu ocazia escalei făcute pe un aeroport din Braziia avusese loc un incident cu autoritățile locale, se temea să nu se întîmple ceva asemănător și în Buenos Aires. Am încercat să-l ridic moralul, asigurîndu-l că nimeni nu vorbește de dispariția lui Adolf Eichmann și că nu se face nici o legătură între sosirea avionului nostru și răpirea criminalului. Dacă lucrurile ar sta altfel, i-am mai spus eu, cu siguranță că supravegherea aeronavei și controlul ei ar fi fost foarte severe. I-am atras, totuși, atenția lui Kedem, că deși am luat toate măsurile
, s-au putea ivi greutăți cu ocazia introducerii criminalului în avion

Deși în casa conspirativă *Doron* tensiunea nervoasă era tot
de fier a lui Gabi E dnd a făcut să domnească ordinea și disciplina pînă în ultimele clipe. Trebuie reținut că oamenii mei se temeau că sînt urmăriți, dar nu de poliția argentiniană, ci de prietenii lui Eichmann.

prima noapte după sosirea avionului pe aeroportul din
Ehud Reviva l-a întîlnit, în hotelul unde se cazase, pe Joram, care i-a transmis ultimele informații și i-a predat actele de identitate false ce urmau să le folosim pentru ducerea lui Eichmann în Israel.

cu prilejul acestei întîlniri, am ordonat să dispară din toate casele conspirative orice indiciu ce ar fi putut să deconspire „Afacerea Eichmann". Această sarcină trebuia dusă la bun sfîrșit de membrii detașamentului care, conform planului, urmau să părăsească Argentina — imediat după decolarea avionului — pe cont propriu.

Am ordonat ca Adolf Eichmann să fie echipat în ținuta de aviator și să aibă asupra sa acte de identitate false pe nu-

mele de Eichmann. Am mai dispus ca dimineața să fie verificat traseul pe care hotărîsem să-l ducem pe criminal la aeroport.

Am stabilit, de asemenea, ca la volanul mașinii ce-l va transporta pe Eichmann la avion să se afle Kent, iar lîngă el să stea un însoțitor. Locurile de pe bancheta din spate urmau să fie ocupate de doctor, criminal și încă un membru al detașamentului. Jitzak Neser a primit sarcina ca seara să mai verifice încă o dată traseul și să anunțe, printr-un semnal convențional, intrarea lui Eichmann pe aeroport.

Tot atunci, am hotărît ca, în situația în care nu vom reuși să punem în aplicare planul întocmit, Eichmann să devină Rafael Aron și cu actele de identitate ale acestuia să fie introdus în avion. În acest caz, se impunea ca Aron să părăsească la momentul potrivit spitalul, iar pictorul Saul Darom trebuia să aplice fotografiile criminalului pe legitimațiile lui Rafael.

Ziua de 20 mai 1960 a fost pentru noi cea mai lungă, dar și cea mai plină de satisfacții din cadrul „Acțiunii Eichmann". În zori, am luat un taximetru, m-am dus la aeroport și mi-am lăsat valiza la biroul de bagaje. Apoi m-am întîlnit cu Kedem care mi-a cerut permisiunea să facă cunoscut echipajului că va executa o misiune specială, asigurîndu-mă că membrii săi sînt credincioși cauzei noastre și subliniind că pentru îndeplinirea misiunii avem nevoie de concursul conștient al fiecărula. Am fost de acord cu propunerea lui și am hotărît ca pe rînd, între orele 20.30 și 21.30, toți oamenii din echipaj să se prezinte la aeronavă.

Ne-am despărțit și fiecare a trecut să rezolve sarcinile ce le avea. Kedem le-a comunicat membrilor echipajului că participă la transportarea în Israel a unei persoane importante și a subliniat că e vorba de o acțiune de interes național, la care fiecare trebuie să-și aducă contribuția. Am revenit asupra hotărîrii de a zbura fără escală și am stabilit să facem una singură la Dakar. Cum toate informațiile primite erau bune, am mutat reședința comandamentului acțiunii pe aeroportul din Buenos Aires, care era foarte aglomerat. Aici polițiștii, militarii din pază, vameșii și oamenii de la protocol nu-și vedeau capul de treabă, fiind foarte ocupați cu călătorii și delegațiile ce soseau și plecau tot timpul. După o analiză atentă a situației, mi-am ales ca punct de comandă restaurantul aeroportului. Aici luau masa personalul de serviciu, polițiștii și militarii din pază și, de aceea, localul era foarte aglomerat și nu se puteau observa cu ușurință întîlnirile pe care intenționam să le organizez cu colaboratorii mei. Am găsit cu greu o masă. Cum m-am așezat, s-a apropiat de mine Kedem și mi-a raportat că membrii echipajului bănuiau că este vorba de un criminal de război, însă habar nu aveau cum îl cheamă. În continuare, el mi-a dat explicații cu privire la modul de efectuare a controlului grăniceresc și la locul pe unde vor intra mașinile noastre. Am stabilit ca cele trei autoturisme să pătrundă pe aeroport în același timp, iar în primul să se creeze o atmosferă de voie bună. Urmăream prin aceasta să adormim vigilența pazei. Pentru a evita să luăm în avion niște concetățeni neverificați și deci nesiguri, ce doreau să se întoarcă în patrie, declarînd că sînt bolnavi și n-au bani, am lansat zvonul că nu mergem în Israel, ci în S.U.A. și apoi în Europa.

Zeer Kerem, care trebuia să ajute la pregătirea avionului pentru zbor, și mecanicii de bord aveau misiunea de a se împrietenii cu șeful hangarului și paznicii de la intrarea în aeroport pentru ca aceștia să țină deschis mașinile noastre fără a-i legitima pe oamenii din ele.

Rafael Aron aștepta nerăbdător la spital să ne fie de folos. Cum s-a externat, el l-a sunat pe Talmi, s-au întîlnit și i-a dat actele sale de identitate, pe care pictorul Saul Durom urma să aplice fotografia lui Eichmann.

Lui Menase i-am indicat locul unde să-l ascundă pe Aron, ordonîndu-i, totodată, să ia măsurile necesare pentru ca Rafael să poată părăsi a doua zi Argentina.

Colaboratorii mei îmi raportau pe rînd : „Casa *Tira* poate fi predată". „Adolf Eichmann este pregătit pentru drogat". „Pe străzi sînt multe patrule, dar pot fi evitate". „Aeroportul este arhiplin și se fac controale severe. Pot fi și acestea ocolite datorită numărului mare de delegații". „În hangar, aeronava e în bună stare". „Despre dispariția lui Ricardo Klement nu se scrie și nu se vorbește nimic".

În jurul orei 19,30 trebuia să primesc ultimul raport de la Jitzak. Starea de încordare nervoasă ce mă stăpînea se accentua odată cu trecerea fiecărui minut în plus peste ora 19,30, mai ales că la 20,00, conform planului stabilit, trebuia să dispun îmbarcarea lui Adolf Eichmann în mașină. Cum Jitzak nu mai sosea, la 19,55 i-am ordonat lui Kent să plece împreună cu oamenii lui la casa conspirativă *Doron* pentru a-l

aduce la ora 21,00 pe criminal în punctul de aşteptare fixat în apropierea aeroportului. În caz că se întîmpla ceva în zona unde mă aflam, urma să trimit un om cu o maşină înaintea lui Kent pentru a-i comunica situaţia şi acesta trebuia să-l ducă pe Eichmann din nou la casa conspirativă *Doron*. Dacă nu era oprit pe traseu de nici unul din membrii detaşamentului, însemna că drumul este liber şi putea să vină la punctul de întîlnire, unde să aştepte noi instrucţiuni.

Pînă la ora 21,30 echipajul avionului, conform indicaţiilor date, s-a prezentat la aeroport şi nimeni nu a fost oprit de control. Acum aşteptam cu înfrigurare să fie adus Eichmann şi, deşi atmosfera părea să ne fie favorabilă, tensiunea nervoasă se apropia de limita maximă. Între timp, a sosit şi Saul Darom. A luat loc la o masă din restaurantul aeroportului şi s-a comportat ca un adevărat om de afaceri, adică şi-a pus în faţă tot felul de hîrtii, distrăgînd atenţia celor din jur în legătură cu adevăratele lui preocupări. Apoi, sub privirile chelnerilor, preocupaţi de afacerile lor, a schimbat, foarte liniştit, fotografia de pe paşaportul lui Rafael Aron cu cea a lui Eichmann.

După cîteva minute, Daran Auner mi-a raportat că oamenii noştri cazaţi în oraş au sosit la aeroport fără a avea vreun conflict cu poliţia, că la punctul de control totul a fost în regulă, iar avionul, gata de decolare, îşi va lua zborul de îndată ce persoana aşteptată se va găsi la bordul său.

Apoi a venit Ehud Reviva şi m-a informat că oamenii de ordine din aeroport sînt aceiaşi şi că nu se fac razii sau percheziţii.

Apreciind că lucrurile se desfăşoară normal, i-am ordonat lui Ehud să întîmpine maşinile noastre, ce îl aduceau pe Adolf Eichmann, şi să-mi raporteze imediat ce acestea vor sosi, pentru a le dirija către avion.

Daran Auner a prelucrat din nou echipajul cu privire la sprijinul ce trebuia să ni-l acorde pentru îndeplinirea misiunii şi i-a comunicat că numele celui ce va fi transportat îl vor afla după ce vor ajunge în Israel şi că despre acest fapt se va scrie în istorie. Cuvintele lui au avut darul să le mărească spiritul de răspundere faţă de sarcinile primite.

Aşa cum stabilisem anterior, oamenii conduşi de Gabi Eldad, ce îl aduceau pe Adolf Eichmann la aeroport, aveau indicaţia de a se purta obişnuit, veseli şi zgomotoşi însă, pentru ca funcţionarii care efectuau controlul să nu-şi dea seama

că în unul din autoturisme se află o persoană deosebită. Ehud Reviva trebuia să-i conducă la avion şi să acţioneze de aşa manieră încît totul să se desfăşoare conform planului.

Eu nu am părăsit restaurantul aeroportului nici un moment şi cred că niciodată în viaţa mea nu am avut senzaţia că timpul se scurge atît de încet. Nu am cerut să mi se mai raporteze nimic, deoarece eram convins că oamenii mei se vor comporta bine. În plus, am considerat că dacă era să se întîmple ceva neprevăzut, nu puteam să intervin. Cel mai mult mă frămînta situaţia lui Jitzak, despre care nu ştiam nimic. Speram, totuşi, că poate pe traseu s-a ataşat grupului lui Gabi Eldad.

Cînd acele ceasornicului indicau ora 23,00, oamenii conduşi de Eldad, împreună cu Eichmann, intrau pe poarta principală a aeroportului fără a întîmpina greutăţi şi aşteptau instrucţiunile mele la locul stabilit pentru oprire. Toţi erau îmbrăcaţi în uniforme de aviatori. Am schimbat cîteva cuvinte cu Gabi Eldad şi Ehud Reviva, iar apoi m-am dus la maşina în care se găsea Eichmann. Acesta se afla încă sub influenţa drogurilor. Medicul m-a asigurat că, sprijinit, criminalul e în stare să meargă pe propriile-i picioare, însă nu raţionează şi, ca atare, poate fi urcat în avion. El m-a convins astfel că le-am urat, în şoaptă, succes.

Cele trei maşini s-au apropiat de barieră. Omul de la punctul de control, văzînd că în autoturisme sînt aviatori, unii veseli şi gălăgioşi, alţii trişti şi obosiţi după zilele şi nopţile petrecute în frumoasele locuri ale Buenos Airesului, a ridicat bariera şi a dat drumul maşinilor care au ocolit pe cît posibil zona iluminată şi s-au oprit la scara avionului. Au ieşit din autoturisme, l-au urcat încet pe Eichmann în avion şi l-au aşezat la clasa întîi. Pentru ca un eventual control să nu observe că Eichmann era drogat, toţi pasagerii de aici simulau că dorm.

Am ieşit din local, am luat legătura cu Lazăr şi i-am ordonat să-i convingă pe vameşi să facă controlul cît mai repede posibil. Restul oamenilor care participaseră la „Acţiunea Eichmann" erau în restaurantul aeroportului şi aşteptau semnalul meu. I-am dus pe toţi la controlul vamal şi apoi ne-am îndreptat spre avion. Eu am fost ultimul pasager care a urcat în aeronavă. Uşile s-au închis şi aparatul a părăsit locul de garare. Ajuns la capătul pistei, motoarele s-au oprit. Am intrat în panică, fiindu-mi frică că după atîta trudă vom rata acţiunea. Dar, deodată, avionul a pornit şi s-a desprins de sol.

Ulterior, am aflat de la Lazăr, care a alergat cu sufletul la gură la turnul de control să vadă despre ce este vorba, cauza acestei opriri. Acolo a constatat că era vorba de o nimica toată : o rubrică din formularele de zbor rămăsese necompletată. A îndeplinit formalitatea şi totul a fost în ordine. Şi, totuşi, Lazăr a trebuit să se mai confrunte cu un necaz, deoarece, din motive lesne de înţeles, îl deruta pe un funcţionar superior din Ministerul Industriei şi Comerţului al statului israelian în legătură cu ora decolării avionului. Cînd acesta a venit la aeroport, a constatat că nu mai are cu ce ajunge în patrie şi i-a pretins lui Lazăr să meargă la turnul de control pentru a întoarce avionul din drum. Lazăr, care nu-i putea divulga secretul acţiunii noastre, a încercat să-l lămurească că aşa ceva nu este posibil, întrucît combustibilul era insuficient. N-a reuşit însă să-l lămurească pe funcţionar, care l-a ameninţat pe Lazăr că-l va da în judecată şi-i va pretinde despăgubiri pe motiv că-l dezinformase.

După ce avionul a părăsit aeroportul, Gabi Eldad şi Ehud Reviva s-au întors la casa conspirativă *Doron*, unde erau aşteptaţi de cîţiva membri ai detaşamentului. Au făcut să dispară toate urmele acţiunii noastre, şi-au luat bagajele şi au plecat la casa conspirativă *Ramina*. Acolo, i-au găsit pe Saul Darom şi Menase Talmi. Ulterior au părăsit, pe rînd, Argentina. Doi au plecat cu avionul spre ţară prin Uruguay, iar ceilalţi cu trenul prin Chile.

Întrucît piloţilor le era teamă că, drumul pînă în Dakar fiind lung, nu le va ajunge combustibilul, au hotărît să zboare la mare înălţime, pentru ca în caz de pericol să poată manevra aparatul cît mai bine.

Pe drum, Adolf Eichmann şi-a revenit, narcoticele pierzîndu-şi efectul. Am organizat paza lui pe schimburi şi l-am alimentat în aşa fel încît, în caz de pericol, să poată fi drogat fără a-i pune în pericol viaţa.

Cînd am aterizat la Dakar, oamenii mei au fost cuprinşi din nou de teama ca nu cumva autorităţile argentiniene să fi aflat de dispariţia lui Eichmann şi să ne fi pus sub urmărire. Escala a decurs, totuşi, cît se poate de normal. Avionul a fost alimentat cu carburanţi, iar noi ne-am aprovizionat cu hrană. După o oră părăseam Dakarul, îndreptîndu-ne spre patrie.

La aterizare, l-am predat pe Eichmann lui Ankor, sfătuindu-l să ia toate măsurile pentru ca prizonierul să nu se sinucidă.

Ankor, căruia i-am atras atenţia să păstreze secretă aducerea în Israel a criminalului, pentru a nu fi linşat de populaţie, l-a băgat într-o maşină închisă şi a plecat. Era duminică, 22 mai 1960, şi se împlineau 32 de zile de cînd părăsem să îndeplinim această grea misiune.

M-am despărţit de colaboratorii mei, m-am urcat în maşină şi am plecat în goană spre Consiliul de Miniştri. Secretarul lui Ben Gurion, dîndu-şi seama că e vorba de o chestiune importantă, m-a introdus imediat în cabinetul de lucru al acestuia.

Cînd m-a văzut, premierul m-a privit mirat şi m-a întrebat cînd am sosit. I-am răspuns că în urmă cu două ore şi l-am raportat că Adolf Eichmann se află pe pămînt israelian. Apoi, i-am cerut permisiunea să-l predau pe criminal organelor de poliţie. Ben Gurion nu mi-a răspuns imediat. M-am gîndit că pe moment nu realiza importanţa evenimentului şi, de aceea, nu-l putea aprecia cum trebuia. După cîteva clipe, m-a întrebat dacă nu am cumva dubii în legătură cu identitatea prizonierului. I-am explicat că nici nu se pune problema, deoarece experţii criminalişti au stabilit cu exactitate că cel răpit este Eichmann.

Nu am reuşit să-l conving. Mi-a spus că nu face nici un demers oficial înainte de a-l confrunta pe Eichmann cu doi martori care l-au cunoscut bine.

După multe căutări, am reuşit să găsesc persoanele necesare.

Rezultatele confruntărilor au fost raportate imediat lui Ben Gurion şi acesta mi-a comunicat că în ziua de 23 mai 1960 va face cunoscut Knesetului că îl avem în mînă pe Eichmann. Totodată, mi-a ordonat să-i mulţumesc procurorului Fritz Bauer pentru sprijinul acordat.

În ziua stabilită, am participat la o şedinţă neoficială a Consiliului de Miniştri, în care Ben Gurion a făcut cunoscut faptul că Eichmann se află în Israel. În aceeaşi zi, Knesetul afla că Eichmann va fi judecat la noi în ţară.

Redactor : cpt. GHEORGHE VARGA
Corector : RADU STOIAN

Comanda nr. 551053. Dat la cules : 10.03.1978
R. M. nr. 310. Bun de tipar : 27.04.1978

Lucrarea conține 64 pagini